N°. 266. 1859.

NEDERLANDSCHE STAATS-COURANT.

JE MAINTIENDRAI.

De prijs dezer Courant met het Bijblad is f 30 in het jaar; die van de Courant alleen f 20 en die van het Bijblad alleen f 15.

De prijs der advertentien is 25 cents voor den regel bij iedere plaatsing, buiten de zegelgelden en briefporten.

WOENSDAG 9 NOVEMBER.

NEDERLANDEN.

Bij besluit van 5 November jl., n°. 68, heeft Zijne Majesteit goedgevonden, tot burgemeester der gemeente Bolsward te benoemen *H. M. Ament.*

Bij Zijner Majesteits besluiten van den 6den November 1859, n°. 53, 54 en 55, zijn benoemd:

tot plaatsvervangend kantonregters: te Oosterhout *H. M. F. van Weel*, notaris aldaar; te Ginneken en Bavel *P. H. J. G. Jonckheer*, notaris te Ginneken;

tot regter in de arrondissements-regtbank te Goes, mr. *J. G. de Backer*, thans kantonregter te Cortgene.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

In de laatst gehouden zitting der Bondsvergadering is, gelijk de *Frankfurter Postzeitung* meldt, door Baden het voorstel gedaan om de beraadslagingen te hervatten over de oprigting van een bondgenootschappelijk geregtshof. De instelling van zulk een ligchaam behoorde reeds tot de onderwerpen waarover op de bekende Dresdener conferentien gehandeld is, en werd aldaar in het breede overwogen. Bij de sluiting dier conferentien ging ook deze zaak over aan de Bondsvergadering, die de beraadslagingen daarover voortzette en in 1851 eene commissie tot onderzoek daarvan instelde. Door deze commissie werd een verslag uitgebragt, doch sedert is dit onderwerp blijven rusten. Bij het thans door Baden gedane voorstel is eene memorie gevoegd, waarin de vroegere handelingen herinnerd en tevens de bedenkingen bestreden worden, waarop de verwezenlijking van het denkbeeld tot dus verre schipbreuk geleden heeft. Het voorstel is aan de in 1851 benoemde en nog altijd in naam bestaande commissie verzonden.

Voorts wordt gemeld dat de Bondsvergadering eerlang weder de Holsteinsche aangelegenheid in behandeling zal nemen, naardien de vereenigde commissien dezer dagen van de Deensche regering de gevraagde mededeeling ontvangen hebben nopens hetgeen, sedert het bondsbesluit van 23 December des vorigen jaars, door haar tot het daarstellen van een grondwettelijken toestand gedaan is, waarbij tevens de kennisgeving was gevoegd, dat die regering op het punt was van in eene nadere regtstreeksche wisseling van denkbeelden met de Holsteinsche Stendenvergadering te treden.

— Een telegraphisch berigt van gisteren uit Kassel meldt dat de Keurvorst geweigerd heeft de bezending der Tweede Kamer te ontvangen, welke benoemd was om het in de zitting van den 5den dezer vastgestelde adres, houdende verzoek om wederinvoering der grondwet van 1831, aan hem over te brengen.

ITALIE.

Het officiele blad der Toscaansche regering behelst in zijn nommer van den 2den dezer een besluit waarbij de vertegenwoordigende vergadering van Toscana opgeroepen wordt om den 7den dezer tot het houden eener buitengewone zitting bijeen te komen. Het doel dezer zamenroeping wordt door het officiele blad niet aangewezen.

Te Turyn is men, gelijk een ministerieel blad van die stad, de *Indipendente*, zegt, van meening dat de Toscaansche vergadering bijeen geroepen is om te beraadslagen over middelen tot stijving der schatkist en over hetgeen er tot definitive regeling van 's lands politieke gesteldheid te doen zou zijn. » Het is niet mogelijk — zegt het genoemde blad — dat de voorloopige toestand, waarin Toscana verkeert, eindeloos voortdure. Indien de Toscaansche vergadering, gelijk waarschijnlijk is, den wensch uit dat Koning Victor Emanuel met zijn gezag krachtiger tusschen beide kome, dan zal aan dien wensch, naar wij gelooven, voldaan worden."

Hetzelfde blad laat zich over het bekende schrijven van Keizer Napoleon aan den Koning van Sardinie aldus uit:

» Het Italiaansche eedgenootschap is de hoeksteen van het door Napoleon III ontworpen gebouw; en deszelfs vorming is door het keizerlijke schrijven zelf afhankelijk gemaakt van twee onderstellingen, te weten van de voortduring der Oostenrijksche heerschappij over Venetie en van het herstel der regering van den Groothertog van Toscana en van de Hertogin van Parma. Doch een plan hetwelk Venetie in Oostenrijks magt laat is daardoor alleen reeds ongeschikt om medewerking bij Sardinie te vinden. Sardinie is niet magtig genoeg om Venetie te bevrijden, maar het mag zich nimmer medepligtig aan het martelaarschap van dat gewest maken.

» Daar Napoleon III een schrander man is, kunnen wij zijnen brief aan onzen Koning en aan den Paus niet anders beschouwen dan als eene aanvulling der poging, welke hij door twee gelastigden, de heeren Reiset en Poniatowski, vroeger heeft gedaan om de restauratie in Midden-Italie door middelen van zedelijken aard te bevorderen. Te Villafranca heeft hij zich jegens Oostenrijk verbonden om aan de regeringen en volken van Italie goeden raad, gelijk Oostenrijk het noemt, te geven. Getrouw aan zijne beloften vervult Keizer Napoleon gemoedelijk de taak van raadgever; maar terwijl hij ons raad geeft, laat hij ons vrije keus."

Even luchtig spreekt de *Opinione*, een ander ministerieel blad van Turyn, over het keizerlijke schrijven. Ook dat blad ziet daarin geenen grond voor Sardinie om eene andere staatkunde in de zaak van Midden-Italie aan te nemen, en roept de uitspraak van het congres in, vertrouwende dat dit in de gedane zaken zal berusten.

— Bij een besluit van Koning Victor Emanuel is het hof van cassatie, het hoogste regterlijke collegie des rijks, van Turyn naar Milaan verplaatst. Hierdoor wil men eenige voldoening geven aan den gekrenkten trots der stad Milaan, welke door de nieuwe Sardinische wetgeving op het gewestelijke en het gemeentebestuur tot den rang der provinciale hoofdplaatsen afgedaald is. Men vreest dat de naijver van Milaan jegens Turyn aan het Sardinische gouvernement, indien het bij het stelsel van centralisatie volhardt, ernstige moeijelijkheden zal berokkenen.

— Het Sardinische strafwetboek wordt herzien. In het ontwerp wordt de doodstraf voor staatsmisdaden afgeschaft, alsmede de strafbepalingen tegen heiligschennis, ketterij en zelfmoord.

— Het Sardinische gouvernement wilde de nieuwe geldleening niet door tusschenkomst van een of ander bankiershuis maar bij wijze van openbare inschrijving tot stand brengen. Dit schijnt aan hetzelve te zullen gelukken, daar de opengestelde inschrijving aanvankelijk zeer goed opneemt. Sardinie zal vooreerst geene andere leening behoeven aan te gaan, daar het door het Züricher vredesverdrag tot geenerlei betaling in gereed geld verpligt wordt.

— Het officiele *Giornale di Roma* erkent thans dat de bisschop van Rimini niet in hechtenis genomen is, maar houdt vol dat hij en andere geestelijken van den kant der bevolking met hoon en bedreigingen zijn bejegend, en zegt dat ten gevolge daarvan vele priesters uit de Romagna geweken zijn.

— Volgens berigt uit Napels wordt de vorming van nieuwe corpsen Zwitsersch krijgsvolk aldaar op groote schaal voortgezet. Men verzekerde dat deze krijgsmagt weder tot de sterkte van twaalf duizend man zou gebragt worden.

ENGELAND.

De *Morning Post* kondigde jl. Zaturdag op stelligen toon Engelands deelneming aan een tot regeling van Italie's zaken te beleggen congres aan. In zijn nommer van gisteren spreekt dat ministeriele blad minder stellig; het zegt dat Harer Majesteits gouvernement nu laatstelijk van wege Keizer Napoleon verklaringen van eene voor Italie meer gunstige strekking heeft ontvangen, en dat het dien ten gevolge, zoo al niet tot het congres toegetreden, dan toch tot het bijwonen daarvan meer geneigd is. Het blad voegt er bij, dat het denkbeeld, om het bestuur over Midden-Italie in ééne hand te vereenigen en daarmede den Prins van Carignan voorloopig te bekleeden, van Koning Victor Emanuel uitgegaan is en dat Keizer Napoleon zich tegen de uitvoering daarvan, als eenen tijdelijken maatregel, strekkende tot handhaving der algemeene orde en rust, niet zal verzetten.

Dat de voorwaarden, waarop Engeland aan het congres zal deel nemen, nog niet uitgemaakt en vastgesteld zijn, wordt ook door het *Daily News* berigt.

SPANJE.

Volgens de jongste berigten uit Madrid zou de maarschalk O'Donnell, de voorzitter van den Spaanschen ministerraad, den 6den of 7den dezer van Madrid vertrekken om het bevel over de expeditie tegen Marocco op zich te nemen. Men dacht dat vooraf de werkzaamheden der Cortes afgeloopen zouden zijn en hunne zitting gesloten zou worden.

De bisschop van Orihuela heeft, gelijk het officiele dagblad van het Spaansche gouvernement meldt, bij gelegenheid der oorlogsverklaring aan Mexico, een vertoog aan de Koningin gerigt, hetwelk onder meer het volgende inhoudt.

» Al de geloovigen van mijne dioecese gevoelen dat heilige vuur, waarvan Spanje's hart gloeit; en terwijl wij tot den God der legerscharen vurige gebeden opzenden om eene volkomene zege, het voorwerp van al onze wenschen, van Hem te verwerven, leggen wij, Mevrouw, onze goederen, onze hulpbronnen, onze personen en ons leven voor Uwer Majesteits voeten neder."

Het Engelsche gouvernement meent dat Spanje zonder genoegzamen grond en met verborgene bedoelingen aan Marocco den oorlog heeft verklaard. Zoo oordeelt althans de *Morning Post*. Dit orgaan van lord Palmerston zegt in zijn nommer van eergisteren: » De oorlog, dien het Spaansche gouvernement besloten heeft Marocco aan te doen, is eene gebeurtenis zonder weêrga in de historie van den nieuwen tijd: zoo zeer worden de gewone verpligtingen en regelen, welke in de betrekkingen

tusschen de volken in acht genomen plegen te worden, daarbij handtastelijk geschonden. Hier ziet men eenen belangrijken staat van Europa niet alleen zonder reden maar zelfs geheel zonder voorwendsel vijandelijkheden aanvangen. De waarheid is, gelijk thans blijkt, dat de Spanjaarden de binnenlandsche twisten moede zijn; het tegenwoordige gouvernement denkt dat een kruistogt tegen eenen buitenlandschen vijand al de onderling kampende of vijandige bestanddeelen van zijn eigen volk tot eenigheid zou brengen. De staatkunde van O'Donnell is niet moeijelijk te begrijpen. De roemlooze strijd tegen zijne landgenooten voldoet hem niet meer; hij acht het staatkundiger, de partijen, welke in de binnenlandsche beroerten vijandig tegenover elkander stonden, onderling te verbinden door nieuwe wapenfeiten, welke in verband met de overleveringen van 's lands geschiedenis aan de natie welgevallig zijn moeten. Dit zal voor O'Donnell zelven en voor de duurzaamheid van zijn bewind nuttig zijn, zoo lang hij geene nederlaag lijdt; doch indien dit gebeurde, zou het een onherstelbare schok voor zijn kabinet zijn. Of roem of de val wacht hem.

» Uit den loop der gevoerde onderhandelingen blijkt duidelijk, dat het Spaansche gouvernement het bepaalde voornemen had om met Marocco in oorlog te geraken, zonder reden en wat het ook kosten mogt. Twee malen werden Spanje's eischen door Marocco ingewilligd, en telkens werden zij door nieuwe vorderingen vervangen met de klaarblijkelijke bedoeling om het behoud des vredes onmogelijk te maken. Twee malen verwierp het Spaansche gouvernement zijne eigene vredesvoorwaarden, waaraan het in billijkheid gebonden was, en zond een derde ultimatum, eene vordering inhoudende waaraan de Sultan niet kon voldoen, zonder zijn volk tegen zich in het harnas te jagen en zijne kroon te verliezen.

» Een zonder reden aangevangen oorlog geeft natuurlijk aanleiding tot de ergste vermoedens aangaande den omvang dien de vijandelijkheden zouden kunnen bekomen. Wij hebben echter reden om te denken dat het Madridsche hof aan ons gouvernement verklaard heeft niet te streven naar duurzaam bezit van het grondgebied langs de straat van Gibraltar, hetwelk eenen tijd lang het voorwerp zijner vorderingen uitmaakte. In dat geval bestaat er voor ons minder reden tot bezorgdheid; doch wij zullen waakzaam toezigt moeten houden opdat het Spaansche gouvernement, hetwelk zich tot nog toe zoo weinig naauwgezet heeft betoond, die beperking niet ontduike.

» Wij willen ons niet vermeten den uitslag van den oorlog te voorspellen; maar het lijdt bij ons geenen twijfel, dat de verweringsmiddelen van Marocco geenszins gering te achten zijn; en zoo de Spanjaarden aan dat rijk eenen beslissenden slag willen toebrengen, zullen zij er diep in het binnenland moeten rukken. Door een bombardement van Tanger en Mogador behoeft de Sultan zich niet tot onderwerping te laten dwingen, gesteld dat Spanje de noodige middelen voor een afdoend bombardement bezat.

» De maarschalk O'Donnell wil zich zelven aan het hoofd der expeditie plaatsen; hij begrijpt dat er voor hem zelven alleen volslagene zege of diepe val mogelijk is. Inmiddels ziet Engeland den oorlog aan als een toeschouwer, die het vaste voornemen heeft om te beletten dat er aan deszelfs einde schikkingen worden getroffen waardoor hij in zijne belangen benadeeld zou worden."

Zoo spreekt het onderhandsche orgaan van het Engelsche kabinet; maar deze denkwijze schijnt geenen invloed op de officiele betrekking tusschen de gouvernementen van Spanje en Engeland te hebben. Althans zegt de *Correspondencia autografa*, een half-officieel nieuwsblad van Madrid: » Wij kunnen aan onze lezers verzekeren dat de betrekkingen tusschen ons gouvernement en den heer Buchanan, Engelands gezant, steeds van eenen zeer vriendschappelijken en hartelijken aard zijn. Indien het handelsbelang, gelijk men beweert, de grondslag van Engelands staatkunde is, dan zal het liever de nog onbekende landstreken van Afrika voor het handelsverkeer zien openen dan deszelfs kusten in de magt van zeeroovers laten."

Hetzelfde blad wederspreekt een berigt, volgens hetwelk Engelsche officieren in volle uniform de Mooren hielpen verschansingen aanleggen, waardoor de Spaansche vesting Ceuta bedreigd kon worden. Wel zijn er, zegt dat blad, in die omstreek Engelsche officieren gezien, maar het was vóór de oorlogsverklaring, en zij waren waarschijnlijk alleen gekomen om het terrein, hetwelk Spanje van Marocco gevorderd had, te meten en op te nemen.

— Een brief uit Tanger van 25 October jl., door een Engelsch dagblad van Gibraltar medegedeeld, zegt: » Onder de Mooren heerscht voor het oogenblik toenemende geestdrift voor den oorlog tegen Spanje. Zij spreken thans over niets anders, dan over de belooningen welke zij in het paradijs denken te zullen ontvangen, wanneer zij een of twee ongeloovigen op het slagveld zullen hebben gedood. De Maroccaansche regering verstrekt bij deze gelegenheid buskruid aan een ieder, van den aanzienlijksten tot den geringsten ingezeten, welke gezind is om de wapenen ter verdediging der Mohammedaansche godsdienst te voeren."

— Tot staving der bewering dat Spanje in het geschil met Marocco zijne eischen telkens verhoogd heeft ten einde minnelijke vereffening onmogelijk te maken, deelt het Londensche blad *Daily News* twee stukken mede, namelijk het door den Spaanschen gelastigde te Tanger op den 16den October jl. ingediende ultimatum en het den volgenden dag door den minister des Sultans gegeven antwoord. In het eerste wordt op hoogen toon onverwijlde inwilliging en vervulling van Spanje's eischen gevorderd, met bijvoeging dat de geringste vertraging het sein tot het aanvangen der vijandelijkheden zou zijn. In het antwoord zegt de Moorsche staatsdienaar, dat hij met verbazing en leedwezen den nieuwen eisch van Spanje heeft vernomen, dat hij gezind blijft om aan de vroeger ingewilligde eischen te voldoen, doch dat hij niet gemagtigd is om eene uitgestrektheid grondgebieds van drie uren lengte af te staan, maar daaromtrent de beslissing des Sultans, die zich in het binnenland bevond, moet inroepen.

CHINA.

De *Moniteur de l'Armée*, het dagblad van het Fransche ministerie van oorlog, zegt: » De jongste berigten uit China, loopende tot 12 September, melden eenige nieuwe feiten. De werken aan den mond van den Peiho, welke de Chinezen sedert den laatsten aanval waren begonnen aan te leggen, werden krachtig voortgezet. Die werken zijn niet de eenige welke het Chinesche gouvernement doet daarstellen; de Keizer doet ook verschansingen tot beveiliging zijner hoofdstad aanleggen; zij zullen zoo worden geplaatst, dat zij de wegen, langs welke de stad genaderd kan worden, beheerschen.

» Deze aanstalten toonen genoegzaam, dat het hof van Peking het bedenkelijke van den staat der zaken inziet; niettegenstaande zijne kortstondige zege begrijpt het, dat er een nieuwe en veel ernstiger strijd op handen is, en dat in deze beslissende worsteling de beste kansen aan den kant der beschaving zijn.

» Er is, naar het schijnt, een verschanst kamp in eene uitmuntende positie, omstreeks een half uur van Peking, gevestigd, en de Keizer vereenigt in hetzelve zijne beste troepen. Zijn plan moet zijn, indien zijne hoofdstad aangevallen wordt, met zijne nabestaanden en zijne lijfwacht, welke uit 70,000 man Mongoolsche troepen bestaat, de wijk naar Tartarye te nemen. Hierdoor zou de vereffening der aanhangige moeijelijkheden vertraagd worden; want de Keizer vertegenwoordigt het rijk en hij alleen kan overeenkomsten sluiten; bij zijne afwezigheid zou het dus moeijelijk zijn tot beslechting van het Chinesche vraagstuk te geraken.

» De gang van den opstand, die het Chinesche rijk sedert zoo lang teistert, heeft eene wending genomen: er heeft eene scheuring onder de opstandelingen plaats gegrepen. Een gedeelte van hen blijft aan de te Nanking gevestigde regering onderdanig; de overigen hebben zich aan haar gezag onttrokken, de provincie Kouangtung, waarin zij gelegerd waren, verlaten en het beleg geslagen voor de stad Pao-King-Fou, de hoofdstad der provincie Nou-han, alwaar zij niet verwacht werden.

» Nou-han behoort tot de gewigtigste provincien van het midden des rijks; het ligt ten zuiden van het groote meir Thoung-thing, en telt niet minder dan negen millioen inwoners; het is in negen departementen verdeeld en bevat een groot aantal misnoegden. Eene van de steden dier provincie, namelijk Yo-theou, is de zetel van een revolutionair genootschap, hetwelk zich over alle deelen van China uitstrekt. Indien het aan de opstandelingen gelukt Pao-King-Fou te vermeesteren en zich in Nou-han te vestigen, dan wordt de staat der zaken voor den Keizer veel bedenkelijker, want dan wordt hij van twee kanten door eenen gevaarlijken opstand bedreigd."

— Het Londensche dagblad *Daily News* zegt dat er, ten gevolge der nu tusschen Frankrijk en Engeland gemaakte afspraak, in het aanstaande voorjaar op den Peiho eene Europesche krijgsmagt zal verschijnen van veel grootere sterkte dan nog ooit in China is gezien, en dat de twee Westersche mogendheden er hare geschondene eer ongetwijfeld zegevierend zullen wreken. Doch het genoemde blad geeft tevens te kennen dat die mogendheden China harder zouden kunnen aantasten, dan voor haar zelven en voor het algemeene belang wenschelijk zou zijn. » Wij behooren in het oog te houden (zoo zegt het), wie het zijn die wij zullen gaan bestrijden, wat zij voor ons en wat wij voor hen zijn. De Chinezen doen ons niet den minsten overlast; het eenige belang, hetwelk wij met hen gemeen hebben, is de handel. Dit zoo zijnde behooren wij voor een oogenblik alle vooroordeelen ter zijde te stellen en ons den waren aard en de drijfveren van den tegenstand, dien wij in China ontmoet hebben, zoo duidelijk mogelijk voor den geest te stellen. Met uitzondering nu van Canton, zijn de Engelschen in China overal goed behandeld; in die stad kwamen zij in geschil met den mandarijn Yeh, en dit wekte bij het Engelsche gouvernement den wensch om in regtstreeksche aanraking met het keizerlijke hof van Peking te komen; het gevolg was een artikel in het verdrag, bepalende dat er een Engelsche gezant in die hoofdstad zou mogen gevestigd zijn.

» Doch lord Elgin, Engelands gevolmagtigde, beloofde weldra aan het Chinesche gouvernement, dat van deze bepaling geen gebruik zou gemaakt worden, indien de overige bedingen van het verdrag vervuld wierden; want de tegenwoordigheid van eenen buitenlandschen gezant te Peking werd door den Keizer van China en diens ministers beschouwd als de grootste ramp waardoor het rijk zou kunnen worden getroffen. Immers het Chinesche gouvernement, hetwelk reeds zoo zwak was, zou daardoor alle achting in het oog der bevolking verliezen. En nu vragen wij, of wij de staatsinrigting, waaronder drie honderd millioenen van onze natuurgenooten leven, sloopen moeten? Zouden wij China eerst in regeringloosheid storten en vervolgens aan zich zelf overlaten? of zouden wij het aan ons gezag onderwerpen? Noch het een noch het ander zouden wij kunnen doen. Wij willen alzoo hopen dat ons gouvernement trachten zal een middel te vinden om China tot eerbiediging der verdragen te dwingen zonder de toevlugt te nemen tot maatregelen waardoor millioenen medemenschen in ellende zouden worden gestort."

— Naar een berigt van de *Indépendance Belge* zullen er denkelijk niet meer dan zes duizend man nieuwe Fransche troepen naar China gezonden worden, zoodat de Fransche krijgsmagt aldaar acht of negen duizend man sterk zou zijn.

NASCHRIFT.

LONDEN, 8 November. Een door de *Morning Post* medegedeeld telegram uit Parijs meldt dat gisteren, op het oogenblik dat de gevolmagtigden te Zürich tot de onderteekening van het tractaat zouden overgaan, door den vertegenwoordiger van Oostenrijk een vraagpunt opgeworpen is, ten gevolge waarvan nieuwe onderhandelingen noodzakelijk zijn geworden.

Lord John Russell heeft, naar aanleiding van een nieuw aan de regering ingediend adres over de bekende zaak van den jongen Mortara, te kennen gegeven dat Engeland zich in die aangelegenheid niet kan mengen.

ZÜRICH, 8 November. Een incident van weinig aanbelang heeft een kort uitstel van de onderteekening der verdragen veroorzaakt.

WEENEN, 8 November. Naar men verneemt zou thans besloten zijn dat de contrôle over het beheer van 's lands financien aan den rijksraad zal worden opgedragen, welk staatsligchaam te dien einde eene uitbreiding zou ondergaan.

PARMA, 7 November. De vertegenwoordigende vergadering van het hertogdom is heden hier zamengekomen en heeft van den dictator, den heer Farini, eene boodschap ontvangen, inhoudende dat het bestuur door den Prins Eugenius van Carignan, uit het koninklijke Huis van Savoye, voorloopig en met den titel van regent zal worden gevoerd. De vergadering is terstond daarop verdaagd en zal, zoodra het regentschap door den genoemden prins aanvaard is, geacht worden te zijn ontbonden.

BOLOGNA, 7 November. De vertegenwoordigende vergadering van de Romagna heeft bij geheime stemming eenstemmig besloten aan den Prins van Carignan het regentschap en onbeperkte volmagt op te dragen.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

'S GRAVENHAGE, *den 8sten November* 1859.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden zijn, nadat de Commissie voor de Verzoekschriften op eenige adressen betreffende het wets-ontwerp houdende goedkeuring van eenige artikelen der concessien verleend voor den aanleg en de exploitatie van de Zuider- en Noorderspoorwegen, verslagen had uitgebragt, de beraadslagingen over dat wets-ontwerp voortgezet.

De heer Betz heeft drie punten behandeld. Vooreerst de vraag welk het hoofddoel bij den aanleg van spoorwegen moet zijn; ten tweede toetste hij de concessien aan dat hoofddoel en ten derde trad hij in eenige finantiele beschouwingen. — Bij de behandeling van het eerste punt wederlegde hij de gevoelens van sommige sprekers, die dat hoofddoel aangegeven hadden als bestaande in de bevordering van het binnenlandsche verkeer of van het internationaal verkeer bijzonder met het oog op het personenvervoer. Hij daarentegen oordeelde dat spoorwegen wenschelijk mogen zijn voor het binnenlandsch verkeer, maar afgescheiden van het buitenland niet als zoo geheel noodzakelijk te beschouwen zijn: alleen de handel met het buitenland moet die noodzakelijkheid bepalen. Hij ontkende het belang der waterwegen niet, maar deze hadden vele belemmeringen, vooral bestaande in tollen, lagen waterstand, belemmeringen door ijsverstoppingen, en gebrek aan spoed. Daarin zou door spoorwegen kunnen te gemoet gekomen worden, zoo men daarvan maakt handelslijnen (hetgeen de bestaande, zijns inziens, niet zijn) en daarbij de bevordering van het goederenvervoer op den voorgrond stelt. Op die wijze zou de handel, voor welks ontwikkeling ons land zoo groote voordeelen aanbiedt, naar hij oordeelde, nog grootere ontwikkeling erlangen, dan die nu bezit, en een gevaarlijke mededinger voor dien der naburige staten, waar hij in belangrijkheid meer en meer toeneemt, worden, vooral wanneer alles wordt aangewend om hier met spoed en doelmatigheid transactien te kunnen sluiten, hetgeen tot hier toe is over het hoofd gezien. Dit in het oog houdende verklaarde hij, gezind te zijn het wets-ontwerp aan te nemen, dewijl hij daarin zag de uitdrukking om zijn verlangen omtrent de hoofdgedachte bij den aanleg van spoorwegen. Het voorgelegde plan in de concessien ontwikkeld van dat standpunt nagegaan hebbende, zeide hij de voorgedragen rigtingen te kunnen goedkeuren. De redenen daarvoor droeg hij voor in het tweede gedeelte zijner rede, waarbij hij in beschouwingen trad over de aangegeven rigting der Zuiderlijn, die hij, afgescheiden van locale belangen, meende voor de bevordering van het algemeen belang te zijn uitgedacht. Die lijn oordeelde hij te kunnen strekken om op de kortste wijze de voornaamste handelssteden in het land en met het buitenland te vereenigen. Amsterdam werd daardoor niet, gelijk sommigen beweerden, benadeeld, als erlangende vele voordeelen boven andere steden. Met het denkbeeld tot het kiezen van een centraal punt, als Utrecht, gelijk velen verlangden, nergens anders toe dienende dan om tot het maken van omwegen te leiden, zou de hoofdstad evenmin als met eene communicatie naar 's Hertogenbosch, naar hij oordeelde, gebaat zijn, zijnde Amsterdam niet, bij het gebrek van zoodanigen weg, van Noordbrabant afgescheiden, maar juist met het buitenland door de voorgedragen lijnen in naauwere betrekking gebragt, hetgeen hij uit een aantal adressen van autoriteiten en personen uit die provincie trachtte aan te toonen, terwijl de betrekkingen tusschen de hoofdstad en 's Hertogenbosch niet van dien aard konden geacht worden te zijn om daarvoor eene directe gemeenschap tusschen beide daar te stellen, en de doorvoerhandel voor de laatste daarmede niet bevorderd zou worden. Ook voor de Maassteden zouden de voorgestelde lijnen van veel nut wezen, vooral met het oog op den transito-handel, die niet zoo onbeduidend was als sommigen beweerden, gelijk ook bewezen werd door het voorstel voor de doorgraving van Holland op zijn smalst, door middel van een kanaal, dat tot hetzelfde einde dienen moest. De Zeeuwsche lijn beschouwde hij als gelukkig gekozen, als zullende strekken om de gansche provincie Zeeland met de meeste koopsteden binnen het Rijk en ook met het buitenland in betrekking te brengen; kunnende vooral de stad Vlissingen in de toekomst daarvan groote voordeelen trekken en als een voorhof van Antwerpen worden. In het derde deel zijner rede deed hij uitkomen liever gezien te hebben dat de wegen door den Staat werden aangelegd en ter exploitatie aan particulieren overgelaten. Maar ook met de voorgestelde wijze verklaarde hij zich te kunnen vereenigen; geloovende hij dat de staat der schatkist van dien aard was, dat men met gerustheid het voorgedragen subsidie en de rentegarantie zou kunnen goedkeuren. Op de door hem aangegeven gronden hoopte hij dat het wets-ontwerp, dat aan vele billijke eischen voldeed, zou worden aangenomen en daarmede een einde aan den sedert negen jaren volgehouden strijd gemaakt.

De heer Idzerda besprak de quaestie van den Noorderspoorweg. Daarin miste hij ongaarne het stelsel om de zeehavens langs de kortste wegen met het binnenland te verbinden. Vooral was dat het geval met Friesland. Harlingen werd niet vereenigd met de Hannoversche grenzen, en daarentegen met Pruissen langs een grooten omweg over Zutphen, terwijl langs bogten en slingeringen de deelen des Rijks alleen bereikt konden worden, vooral door gemis van eene lijn van Leeuwarden, over Heerenveen naar Meppel. Die lijn stelde hij hooger dan de nu voorgedragene over Assen naar Groningen. Hij bestreed de gevoelens van hen die vermeenden dat de provincie Drenthe in die mate de voorkeur verdiende boven Friesland. Voor dit gewest was eene lijn van Groningen naar de Hannoversche westbaan onmisbaar te beschouwen, met het oog vooral op het vervoer van binnenlandsche producten in het bijzonder naar Engeland, en op den doorvoerhandel, die aldus gerigt zou worden op Harlingen, waarvan hij de voordeelen als zeehaven deed uitkomen, terwijl daarvoor de weg van Leeuwarden aan Meppel zou kunnen medewerken. Beide lijnen achtte hij van het hoogste belang, evenzeer als een weg van Zwol naar Utrecht niet in het regeringsplan maar wel in dat van de IJsselsteden opgenomen. Dergelijke aanvulling had hij gaarne gezien, waartegen zich niets verzette, en die vrij wat voordeeliger zou wezen dan het denkbeeld dat de communicatie met Utrecht en Holland over Friesland op de kortste wijze langs den waterweg zou kunnen geschieden, een denkbeeld dat in strijd was met het plan der Regering om Rotterdam met den Moerdijk door een weg te vereenigen, terwijl tusschen beide plaatsen ook een allergeschiktste waterweg voorhanden is. Het verzet der Regering om aan de door hem opgegeven verlangens te voldoen, was hem onverklaarbaar voorgekomen, en te onregtvaardiger omdat het hier de afzondering geldt van eene der voornaamste provincien des Rijks, wier belangen in een goed uitgedacht spoorwegnet niet uit het oog hadden mogen verloren zijn. — Ten opzigte van het finantiele, het subsidie en de rentegarantie had hij onderscheidene bedenkingen, beschouwende hij de concessien geene genoegzame waarborgen op te leveren, dat de aanleg en exploitatie op de voldoendste en zuinigste wijze zoude plaats hebben. Die concessien toetste hij aan de plannen van anderen, waarvan hij de voordeelen deed uitkomen. Om het stelsellooze doorstralende inj het wets-ontwerp, dat, naar zijn gevoelen, moest strekken om vele streken te benadeelen, zou hij, gelijk hij opgaf, zich daartegen verklaren.

De heer Dommer van Poldersveldt verdeelde de leden naar de verschillende categorien van inzigten in de spoorwegaangelegenheden. De eerste was, zeide hij, van hen die meenden dat geene groote behoefte aan een spoorwegnet bestond: de tweede van hen die een plan van eenvoudiger aard zouden wenschen voorgedragen te zien; de derde van hen die niet de voorgestelde maar andere rigtingen verlangden; de vierde eindelijk van hen die, ofschoon niet alle deelen der voorstellen goedkeurende, echter uit besef van de bestaande behoefte, over ondergeschikte punten wilden heenstappen. Tot deze laatste soort betuigde hij te behooren. De Regering verdedigde hij tegen de aanvallen van velen omtrent het vermeende stelsellooze in hare handelingen, en achtte de voorgedragen wijze om tot iets te geraken de geschiktste. Uit de geschiedenis der spoorwegen hier te lande bragt hij eenige bijzonderheden bij, ten betooge dat men tot nu toe hierin ongelukkig geweest is, blijkbaar uit het lange uitstel ondervonden tot aansluiting van den Rhijnspoorweg met Pruissen; uit de op de spoorwegen noodig geworden spoorversmalling; uit den wijden afstand van de stations der Rhijn- en Hollandsche spoorwegen; uit de stremming der communicatie gedurende een deel des jaars tusschen Holland en Belgie. De keuze van een centraal punt in het hart van het land zou hij ongelukkig achten, daar aldus Amsterdam, als zeehaven niet zeer geschikt geoordeeld, hetgeen het voorstel der kanalisatie door het smalste gedeelte van Holland bewees, ten koste van andere beter gelegen zeeplaatsen zou bevoordeeld worden. Ditzelfde zou geschieden door den aanleg van eene lijn van Utrecht naar 's Hertogenbosch, terwijl nog uit een technisch oogpunt de daarstelling van zoodanigen weg de grootste bezwaren zou opleveren. Hij verklaarde zich te verheugen, dat Zeeland in het ontworpen plan niet over het hoofd was gezien; de bezwaren tegen de uitvoering van de lijn van Rotterdam naar den Moerdijk geopperd, kwamen hem overdreven voor; lijnen van aansluiting van Tilburg aan Belgie, van Nijmegen naar Creteld en van Maastricht naar Nijmegen had hij gaarne daargesteld gezien. — Wat de rivierovergangen betrof, dien over de Maas geloofde hij bij Grave het best daargesteld te kunnen worden, die van de Waal bij Nijmegen zou drie wegen verbinden; niets verzette zich daartegen noch uit een technisch noch uit een krijgskundig oogpunt. Den aanleg der lijn van Arnhem, Zutphen, Deventer en regts naar Rheine juichte hij toe: doch met leedwezen miste hij in de concessien de daarstelling der aansluiting van Groningen naar Leer en het leggen eener lijn van Leeuwarden naar Meppel. Ten opzigte van het finantiele in deze zaak ontkende hij niet dat door voor langen tijd de toekomst te binden nadeelen konden ontstaan, maar, oordeelende dat het beter ware aan de belangen van velen te voldoen, geloofde hij dat de daaruit voortspruitende bezwaren niet zoo overwegend waren om de zaak niet tot een einde te brengen. Vóór het wets-ontwerp verklaarde hij zijne stem te zullen uitbrengen.

De heer van Foreest was van oordeel dat aan den strijd over den oorlog van spoorwegen, zoo om de belangen van den handel als om de eer der Vertegenwoordiging een einde moest komen. Aan het einde der beraadslagingen, zou hij dan ook, gelijk hij aankondigde, welligt een voorstel doen om dat doel te bereiken, en waarmede hij hoopte dat de Regering zich zou kunnen vereenigen. Volgens zijn gevoelen zou bij de wet moeten worden vastgesteld welke hoofdlijnen moesten aangelegd worden; deze behoorden door den Staat te worden daargesteld, en de exploitatie daarvan aan particulieren overgelaten bij wijze van aanbesteding of verpachting. Op die wijze zouden van den Staat minder offers gevergd worden en de werken minder kosten dan nu het geval zoude zijn. Hoe uitnemend het stelsel van rentegarantie ook voor andere landen mogt zijn, voor Nederland zou dit niet zoo wezen. Zijn stelsel toepassende op deze zaak zou men een meer volledig net van spoorwegen kunnen tot stand brengen, en daarin opnemen al die lijnen welke door vele leden aangewezen waren als hoogst wenschelijk te zijn en nu voorbijgezien. Het wets-ontwerp verklaarde hij te zullen afstemmen omdat het voorgedragen plan te kostbaar en onregtvaardig was en moetende leiden om de afdoening der spoorwegen te vertragen.

De heer van Lynden heeft de Regering verdedigd tegen vele beschuldigingen door sommigen ingebragt tegen de Regering als zoude zij in deze zaak stelselloos te werk zijn gegaan. Zijns inziens bestonden er in de quaestie der ijzerbanen drie stelsels: 1°. de aanleg en beheer daarvan door den staat; 2°. de aanleg van staatswege en de exploitatie door particulieren; en 3°. de aanleg en exploitatie door particulieren. Hij zag niet in dat de Regering een dier stelsels had aangenomen, maar daarentegen op twee gedachten hinkte, en vermomde staatsspoorwegen voorstelde. Hij voor zich verklaarde de voorkeur aan staatsspoorwegen te moeten geven; de Regering had daardoor toezigt op de rigting, het beheer, het vervoer, de veiligheid, het gebruik enz. van die vervoermiddelen. Tevens was hij van oordeel dat op die wijze dergelijke wegen voor mindere kosten en met meerderen spoed zouden aan te leggen zijn dan nu het geval zou wezen. Aangezien hij in het voorgestelde plan ook finantiele bezwaren had, de belangen der schatkist daarbij niet in het oog gehouden waren, zou hij afwachten welke verdediging door de Regering tegen alle de bedenkingen die deze ontwerpen hadden doen oprijzen zou worden voorgedragen, ten einde daarna te beoordeelen, welke de stem moest zijn, die hij te dezen opzigte zou uit te brengen hebben.

De heer de Bieberstein heeft heden de laatste het woord gevoerd en in zijne rede de in den loop der beraadslaging aangevallen ontworpen lijn van Nijmegen over Venlo en Roermond naar Maastricht verdedigd. Hij ontkende niet dat vooral de rivierovergangen bezwaren voor den aanleg van dezen weg zouden kunnen opleveren, maar deze waren niet van gewigtiger aard, dan die bij overbruggingen voor andere wegen. De door hem verdedigde lijn zou van groot voordeel voor de provincie Limburg zijn, welke aldus zou verbonden worden met de voornaamste streken van het binnenland, en in betrekking gesteld met Belgie, Duitschland, Frankrijk en Luxemburg, en een verkeer zou doen ontstaan waardoor handel en nijverheid zich in die oorden ontwikkelen en tot bevordering van welvaart medewerken zou. Hij verklaarde de wet te zullen aannemen.

De beraadslaging zal op morgen voortgezet worden.

WATERHOOGTE IN DE HOOFD-RIVIEREN.

November.	Rivieren.	Waarnemings-punten.	Rivierhoogte: boven of beneden Amst. peil.	Rivierhoogte: boven of beneden de nul der oude schaal.	Tijdstip.	In 24 uren: gewassen.	In 24 uren: gevallen.
7	Boven-Rhijn.	*Keulen*,	+ 39.70	+ 3.85	8 ure	„	0.39
7	Waal.	*Nijmegen*,	+ 9.54	+ 3.32	8 „	0.62	„
7	Neder-Rhijn.	*Arnhem*,	+ 9.48	+ 2.57	8 „	0.58	„
7	Geldersche IJssel.	*Westervoort*,	+ 10.02	+ 2.65	8 „	0.50	„
6	Boven-Maas	*Maastricht*, (brug)	+ 43.00	+ 0.80	8 „	„	0.05
6		*Maastricht*, (hoofdsluis)	+ 42.51	„	8 „	„	0.12
7		*Grave*,	+ 6.50	+ 1.65	8 „	„	0.21
7	Nieuwe Maas	*Brielle* H. W.	+ 0.95	„	12 u. 30 m.	„	0.05
		Brielle L. W.	— 0.29	„	8 u. 30 m.	0.15	„

Met dit nommer der *Staats-courant* worden verzonden: 1°. vel 18—23 van het Bijblad II; 2°. vel 52 en 53 van de Bijlagen II.

ADVERTENTIEN.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

*** De Minister van Binnenlandsche Zaken zal Zaturdag aanstaande geen Audientie geven.

MINISTERIE VAN FINANTIEN.

*** Op aanstaanden Donderdag, den 10den November 1859, zal de gewone Audientie van den Minister van Finantien geen plaats hebben.

MINISTERI VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

Provincie *Noordbrabant.*

AANBESTEDING.

Op Vrijdag, den 18den November 1859, des voormiddags ten 10½ ure, zal, onder nadere goedkeuring, door den Commissaris des Konings in de provincie Noordbrabant, of, bij deszelfs afwezigheid, door een der leden van de Gedeputeerde Staten, en in bijzijn van den Hoofdingenieur van den Waterstaat in het 6de district, aan het locaal van het Provinciaal Bestuur, te 's Hertogenbosch, worden Aanbesteed:

het driejarig Onderhoud der defensive Inundatie-sluizen te Woudrichem en aan de Bakkerskil, in de provincie Noordbrant, ingaande met den 1sten Januarij 1860, om te eindigen met 31 December 1862.

Deze Aanbesteding zal geschieden bij enkele inschrijving, overeenkomstig § 30 van het Bestek.

Het Bestek ligt ter lezing aan het locaal van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken, aan dat van het Provinciaal Bestuur van Noordbrabant, te 's Hertogenbosch, en op alle zoodanige plaatsen, alwaar gewoonlijk de Bestekken van Waterstaatswerken in gemelde provincie ter lezing gelegd worden.

Zullende den vierden en derden dag vóór de Besteding de noodige aanwijzing in loco worden gedaan, en voorts nadere informatien te bekomen zijn bij den Hoofdingenieur in het 6de district L. Rijsterborgh, en den Ingenieur J. Dirks, beiden te 's Hertogenbosch.

's Gravenhage, 24 October 1859.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
van Tets.

Provincie *Noordbrabant.*

AANBESTEDING.

Op Vrijdag, den 18den November 1859, des voormiddags ten 10½ ure, zal, onder nadere goedkeuring, door den Commissaris des Konings in de provincie Noordbrabant, of, bij deszelfs afwezigheid, door een der leden van de Gedeputeerde Staten, en in bijzijn van den Hoofdingenieur van den Waterstaat in het 6de district, aan het locaal van het Provinciaal Bestuur te 's Hertogenbosch worden Aanbesteed:

de opmaking van verzakte gedeelten van de Bezinking in het Steurgat, over eene lengte van ongeveer 300 el, in de strekking der Kribwerken langs den linker oever der Nieuwe Merwede, onder de gemeente Werkendam, provincie Noordbrabant.

Deze Aanbesteding zal geschieden bij enkele inschrijving, overeenkomstig § 24 van het Bestek.

Het Bestek ligt ter lezing aan het locaal van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken, aan dat van het Provinciaal Bestuur van Noordbrabant, te 's Hertogenbosch, en op alle zoodanige plaatsen, alwaar gewoonlijk de Bestekken van Waterstaatswerken in gemelde provincie ter lezing gelegd worden.

Zullende den vierden en derden dag vóór de Besteding de noodige aanwijzing in loco worden gedaan, en voorts nadere informatien te bekomen zijn bij den Hoofdingenieur in het 6de district L. Rijsterborgh, en den Ingenieur J. Dirks, beiden te 's Hertogenbosch, mitsgaders bij den Opzigter P. Mensert, te Werkendam.

's Gravenhage, 19 October 1859.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
van Tets.

Provincie *Gelderland.*

AANBESTEDING.

Op Vrijdag, den 25sten November 1859, des middags ten 12 ure, zal, onder nadere goedkeuring, door den Commissaris des Konings in de provincie Gelderland, of, bij zijne afwezigheid, door een der leden van de Gedeputeerde Staten en in bijzijn van den Hoofdingenieur van den Waterstaat in het 5de district, aan het locaal van het Provinciaal Bestuur, te Arnhem, worden Aanbesteed:

het onderhouden van eenige Rijkssluizen, Bruggen, Duikers, Peilschalen en andere voorwerpen in de provincie Gelderland, van den dag der goedkeuring van de Aanbesteding tot 31 December 1862.

Deze Aanbesteding zal geschieden bij enkele inschrijving.

Het Bestek ligt ter lezing aan het locaal van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken, aan dat van het Provinciaal Bestuur van Gelderland, te Arnhem, en op alle zoodanige plaatsen, alwaar gewoonlijk de Bestekken van Waterstaatswerken in gemelde provincie ter lezing gelegd worden.

Zullende vier dagen vóór de Besteding de noodige aanwijzing in loco worden gedaan, en voorts nadere inlichtingen te bekomen zijn bij den Hoofdingenieur jhr. J. Ortt van Schonauwen, en den Ingenieur P. J. H. Hayward, te Arnhem.

's Gravenhage, 20 October 1859.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
van Tets.

*** De Staatsraad, Commissaris des Konings in de provincie Zuidholland, brengt ter kennis van de belanghebbenden, dat, wegens het in orde brengen van den weg van Rotterdam naar Gouda, de passage langs het gedeelte van dien weg, gelegen tusschen den Korenmolen te Kortenoord, onder Nieuwerkerk a/d IJssel, tot aan de steenplaats van de *Erven W. IJzerman*, te Moordrecht, van Maandag den 14den November aanstaande tot nadere aankondiging, voor de passage met Rijtuigen, Paarden en Vee zal worden afgesloten, en de gemeenschap alsdan zal kunnen worden onderhouden over het particulier veer van den Heer *Schelling*, bij den Korenmolen te Kortenoord, langs den linker oever van den IJssel naar Moordrecht en Gouda, en omgekeerd, doch dat bij overtogt van te zware vrachten de Voertuigen aan het gemelde Veer gedeeltelijk zullen moeten afladen.

's Gravenhage, den 7den November 1859.

De Staatsraad, Commissaris des Konings voornoemd,
van der Heim.

*** De betrekking van Conrector (waaraan verbonden is eene jaarwedde van f 547) aan de Latijnsche School te Ravestein, provincie Noordbrabant, vacant zijnde, zoo worden Candidaten in de Letteren, die genegen mogten zijn tot waarneming dier betrekking, andermaal uitgenoodigd, zich binnen twee maanden ten dien einde aan Curatoren dier School, in persoon of bij gefrankeerde brieven, aan te melden.

Ravestein, 6 November 1859.

De Voorzitter,
P. A. A. van Claarenbeek.

GEREGTELIJKE AANKONDIGINGEN.

*** Bij Brieven van Meerderjarig-verklaring, door den Hoogen Raad der Nederlanden op den 14den October 1859 verleend, goedgekeurd bij Koninklijk besluit van den 27sten October 1859, n°. 64, en geregistreerd te 's Gravenhage, den 4den November daaraanvolgende, zijn aan *Willem Dubbeldam*, wonende te Katwijk aan Zee, gegeven al de Regten bij de Wet aan Meerderjarigen toegekend, behoudens de bepaling van Art. 478 van het Burgerlijk Wetboek.

Geschiedende hiervan openbare aankondiging ter voldoening aan Art. 486 van gemeld Wetboek.

's Gravenhage, den 7den November 1859.

Jan van der Jagt,
Procureur bij den Hoogen Raad.

*** De Erfgenamen onder voorregt van Boedelbeschrijving der Nalatenschappen van *J. P. Peters* en *J. Buddingh*, in leven echtelieden, te Wageningen, roepen bij deze op de onbekende Schuldeischers dier Nalatenschappen, ten einde, zoo aan hen als aan de bekende, Rekening en Verantwoording af te leggen, op Woensdag, 16 November 1859, 's namiddags 1 ure, ten Kantore van den te Wageningen standplaats hebbende Notaris *G. Hondius.*

*** Heeren Notarissen worden verzocht te willen nazien of in hunne protocollen is berustende eene Testamentaire dispositie door *Jan Herman Remmelink*, overleden alhier den 31sten October jl., op de Prinsengracht bij de Weteringstraat; en des bestaande, daarvan opgave te doen vóór of uiterlijk op den 21sten November aanstaande, ten huize van de ondergeteekende op de Leydsche gracht, tusschen de Prinsengracht en Kerkstraat, J J, n°. 29.

Amsterdam, den 7den November 1859.

M. van Leeuwen.

TELEGRAPHISCHE BEURSBERIGTEN.

Dingsdag 8 November 1859.

Amsterdam.

	pCt.			
Nederl. W. Sch.	2 1/2	63 13/16	64 1/16	63 13/16
Dito dito	3	76 1/16	—	—
Dito dito	4	97 1/8	97 3/8	97 3/16
Syndicaat	3 1/2	—	—	—
Handel-maatsch.	4 1/2	126 1/2	—	—
Belgie. Bij *Rothschild*.	2 1/2	—	—	—
Rusl. Bij *Hope en C°.* 1798 en 1816	5	103 5/8	—	—
Dito 1828–1829.	5	101 3/4	—	—
Dito 1840. . . .	4	—	—	—
Stieglitz.	4	—	—	—
Dito 1854. . . .	5	89 1/2	—	—
Dito 1855. . . .	5	99 3/8	99 9/16	—
Engelsche	4 1/2	—	—	—

	pCt.			
Spanje. Nieuwe 3% thans. . .	1 3/4	31 7/8	32	[illegible]
Amortisable. . .		—	—	[illegible]
Buitenlandsche .	3	—	—	[illegible]
Binnenlandsche .	3	41 5/8	41 7/8	[illegible]
Portug. Te Lond.	3	43 1/2	—	[illegible]
Oostenr. Metall. 1816–1852 . .	5	53 7/16	53 11/16	[illegible]
Dito Zilv. Nation.	5	57 3/8	57 3/4	[illegible]
Dito Zilver 1849–1854	5	73 1/8	73 1/4	[illegible]
Dito 1847–1852.	2 1/2	28 9/16	28 11/16	—
Mexico. Londen.	3	—	—	—
Grenada id. .	2 3/4	—	—	—
Venezuela id. .		—	—	—
Uitgestelde . . .		—	—	—

Londen.

Consols.	3	pCt.	96 3/8
Mexico			—
Spanje	3	„	—
Dito	1 3/4	„	32 5/8
Venezuela			—
Uitgestelde			—
Grenada			—

Parijs.

Fr. rente	3	pCt.	70.15
Fr. Créd. Mob.			795
Binnenl. Spanje	3	„	—
Spanje	1 3/4	„	—
Russische Spoorwegen .			—

Antwerpen.

Metalliek.	5	pCt.	57
Nat. Metalliek	5	„	61
Binnenl. Spanje	3	„	42 1/8
Spanje	1 3/4	„	31 1/2
Credit Prost.			—

Weenen.

Metalliek.	5	pCt.	71.80
Idem Nationaal			77.10
Wissel Londen.			123.50